

[Arne Bjerregaard.]
til menneskeføde. Tager vi 100 kg industrifisk, får vi 24 kg. Der er selvfølgelig visse indregningsfaktorer, som man skal have med, og som jeg pænt har sprunget over for at få et pænt tal, men tendensen er altså ganske klar. Sådan er det.

Disse oplysninger burde få de glade konsumfisktilbedere, som næsten rækker hele det politiske spektrum rundt, til i alt fald lidt nøjere at overveje deres postuler om, at vi skal omlægge fra industrifisk til konsumfisk, i alt fald hvis man ønsker at tage hensyn til verdens samlede fødevarerforbrug. Så må man spørge: kan vi tillade os i dette land den forfinethed at spise fisk direkte, som indgår som et senere led i havets fødekæde, hvad næsten alle vores konsumfisk gør? Man kan sige, at det valutarisk og arbejdsmæssigt i øjeblikket er en fordel med konsumfisk, og det kan selvfølgelig få nogle til på økonomiens alter at have den fornemmelse, at så må man slå ind på dette. Men selvfølgelig er det kun i øjeblikket, det er sådan. Meget af det, vi argumenterer med, hviler på følelser og fornemmelser i stedet for reelle tal, og derfor har vi fået den opfattelse, at industrifiskeri er det rene rovfiskeri. I realiteten er det omvendt: det er konsumfiskeriet, der er rovfiskeri, for de fisker almindeligvis kun rovfiskene.

Derved får vi to modstridende hensyn, et valutarisk og et ressourcemæssigt: vil vi tage hensyn til det ressourcemæssige i det lange løb, må vi faktisk satse på industrifisken, vil vi tage hensyn til det valutariske i øjeblikket, må vi satse på konsumfisken. Jeg indrømmer, at det kan forplumre denne hjertets renhed, som jeg bl. a. fornemmede hos hr. Maigaard, som var af den entydige overbevisning, at når bare vi fiskede konsum, så har vi taget den rette stilling, og så er hjertet i al fald ganske rent. Selvfølgelig kan jeg så bruge Kaj Munks ord og sige: hjertets renhed er jo selvfølgelig at ville ét, selv om dette er forkert.

Så må man også spørge: hvis man nu, som man snakker om, gerne ville lægge industriflåden om til konsumflåde og vi samtidig indfører kvoteringsordninger, ja men, kære venner, hvordan i al vide verden skal vi så bevare vores fiskerflåde? Når der ikke er fisk nok i øjeblikket til vores konsumflåde, så er det nonsens at påstå, at vi skal

sende vores industrifiskerflåde over i konsumflåden. Så bliver det i al fald endnu dårligere tider for konsumfiskeriet, end det er i øjeblikket.

Disse ting må nødvendigvis indgå i vores overvejelser plus dette, at fiskeriet indbringer pr. arbejdsenhed dobbelt så meget som nogen anden industri i landet. Derfor mener jeg, at det er væsentligt, at vi diskuterer disse spørgsmål og finder frem til: hvordan bevarer vi dansk industri i fremtiden?

Lad mig hertil sige, idet min tid efterhånden løber ud — jeg havde gerne talt en times tid eller to om dette — at selvfølgelig kan man få et anfald af modløshed og sige: lad lønmodtagerne bestemme vores indkomspolitik, som de tidligere har gjort, og lad fiskerne så få vores finanspolitik, vores pengepolitik har vi allerede ødelagt i tresserne, så kan vi andre jo hellige os visse kulturelle aktiviteter i dette ting. Vel, det var i et anfald af modløshed.

Lad mig sige, at lige så stærkt som vi fra kristeligt folkeparti vil advare regeringen og andre imod at undlade at lytte til vores interesseorganisationer, lige så stærkt vil vi advare regering og folketing imod at lade sig diktere af interesseorganisationer. Vi vil stærkt advare imod at lade lovgivningen afhænge af, hvad en Thomas Nielsen, en Jørgen Jensen, en Christensen, en Hartwell, en Pilegaard ønsker, eller hvad de mener om dansk lovgivning, og hvorledes den skal være. Og for at der ikke skal være tvivl, lad mig så sige det lige så klart: vi mener heller ikke, at det er ønskeligt eller rimeligt at lade dansk lovgivning bestemme af organisationerne, selv om de udvides med fiskeriets organisation.

Om end fiskernes fortvivlelse er forståelig, om end de har handlet under et stærkt økonomisk pres, så må vi fra kristeligt folkpartis side klart afvise at forhandle under pres. Men ét vil vi, og det er at opfordre regeringen til at tage forhandlinger med fiskeriets organisationer og bagefter indkalde de politiske partier i et forsøg på at løse såvel de akutte som de langsigtede problemer inden for fiskeriet.

Lad mig så endelig om det dagsordensforslag, som er fremsat af fremskridtspartiet, sige: det undrer mig ikke, og jeg må erkende, at vi heller ikke var tilfredse med den måde, som fiskeriministeren løste kvote-